

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/692

z dnia 17 kwietnia 2019 r.

zmieniająca dyrektywę 2009/73/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rynek wewnętrzny gazu ziemnego, który od 1999 r. jest stopniowo wdrażany w całej Unii, ma na celu zapewnienie prawdziwej możliwości wyboru wszystkim odbiorcom końcowym w Unii, bez względu na to, czy są to obywatele czy przedsiębiorstwa, stworzenie nowych możliwości gospodarczych, uczciwych warunków konkurencji, zapewnienie konkurencyjnych cen, skutecznych zachęt do inwestycji oraz wyższego standardu usług, a także przyczynienie się do bezpieczeństwa dostaw i stabilności.
- (2) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/55/WE ⁽⁴⁾ i 2009/73/WE ⁽⁵⁾ przyczyniły się znacznie do utworzenia rynku wewnętrznego gazu ziemnego.
- (3) Niniejsza dyrektywa ma na celu usunięcie przeszkód, które utrudniają zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego gazu ziemnego, wynikających z tego, że zasady rynku unijnego nie znajdują zastosowania do linii przesyłowych gazu do i z państw trzecich. Zmiany wprowadzone niniejszą dyrektywą mają zapewnić, aby zasady mające zastosowanie do linii przesyłowych gazu łączących dwa państwa członkowskie lub większą ich liczbę miały również zastosowanie, w obrębie Unii, do linii przesyłowych gazu do i z państw trzecich. Zapewni to spójność ram prawnych w Unii, a jednocześnie pozwoli uniknąć zakłóceń konkurencji na wewnętrznym rynku energii w Unii i negatywnego wpływu na bezpieczeństwo dostaw. Zwiększy to również przejrzystość i zapewni prawo dla uczestników rynku, w szczególności inwestorów w infrastrukturę gazową i użytkowników systemu, w odniesieniu do mającego zastosowanie systemu prawnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 25.7.2018, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. C 361 z 5.10.2018, s. 72.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 15 kwietnia 2019 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego (Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 57).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94).

- (4) Biorąc pod uwagę, że przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy brak było szczególnych przepisów unijnych mających zastosowanie do linii przesyłowych gazu do i z państw trzecich, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznawania odstępstw od niektórych przepisów dyrektywy 2009/73/WE w odniesieniu do takich linii przesyłowych gazu, które zostały wybudowane przed dniem wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Odpowiednia data stosowania modeli rozdziału innych niż rozdział własnościowy powinna zostać dostosowana w odniesieniu do linii przesyłowych gazu do i z państw trzecich.
- (5) Gazociągi łączące projekt wydobywania ropy naftowej lub gazu w państwie trzecim z zakładem oczyszczania i obróbki lub z końcowym przeładunkowym terminalem przybrzeżnym w państwie członkowskim należy uznać za sieci gazociągów kopalnianych. Do celów niniejszej dyrektywy za sieci gazociągów kopalnianych nie należy uznawać gazociągów łączących projekt wydobywania ropy naftowej lub gazu w państwie członkowskim z zakładem oczyszczania i obróbki lub z końcowym przeładunkowym terminalem przybrzeżnym w państwie trzecim, ponieważ jest mało prawdopodobne, aby takie gazociągi miały znaczny wpływ na wewnętrzny rynek energii.
- (6) Operatorzy systemów przesyłowych powinni mieć swobodę zawierania porozumień technicznych z operatorami systemów przesyłowych lub innymi podmiotami w państwach trzecich w kwestiach dotyczących eksploatacji i wzajemnych połączeń systemów przesyłowych, pod warunkiem że treść takich porozumień jest zgodna z prawem Unii.
- (7) Porozumienia techniczne dotyczące eksploatacji linii przesyłowych zawarte pomiędzy operatorami systemów przesyłowych lub innymi podmiotami powinny pozostać w mocy, pod warunkiem że są one zgodne z prawem Unii i odpowiednimi decyzjami krajowego organu regulacyjnego.
- (8) W przypadku istnienia takich porozumień technicznych niniejsza dyrektywa nie wymaga zawarcia umowy międzynarodowej między państwem członkowskim a państwem trzecim lub umowy między Unią a państwem trzecim dotyczącej eksploatacji danej linii przesyłowej gazu.
- (9) Stosowanie dyrektywy 2009/73/WE do linii przesyłowych gazu do i z państw trzecich pozostaje ograniczone do terytorium państw członkowskich. W odniesieniu do morskich linii przesyłowych gazu dyrektywa 2009/73/WE powinna mieć zastosowanie na morzu terytorialnym tego państwa członkowskiego, w którym znajduje się pierwszy punkt połączenia międzysystemowego z siecią państw członkowskich.
- (10) Istniejące umowy zawarte między państwem członkowskim a państwem trzecim w sprawie eksploatacji linii przesyłowych powinny móc pozostać w mocy, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (11) W odniesieniu do umów lub części umów z państwami trzecimi mogących mieć wpływ na wspólne zasady Unii należy ustanowić spójną i przejrzystą procedurę upoważnienia państwa członkowskiego – na jego wniosek – do zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia z państwem trzecim umowy w sprawie eksploatacji linii przesyłowej lub sieci gazociągów kopalnianych między tym państwem członkowskim a państwem trzecim. Procedura ta nie powinna opóźniać wdrożenia niniejszej dyrektywy, nie powinna naruszać podziału kompetencji pomiędzy Unią i państwami członkowskimi oraz powinna mieć zastosowanie do istniejących i nowych umów.
- (12) W przypadku gdy jasne jest, że przedmiot umowy należy częściowo do kompetencji Unii, a częściowo do kompetencji państwa członkowskiego, zasadnicze znaczenie ma zapewnienie ścisłej współpracy pomiędzy tym państwem członkowskim a instytucjami Unii.
- (13) Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/703 ⁽⁶⁾, rozporządzenie Komisji (UE) 2017/459 ⁽⁷⁾, decyzja Komisji 2012/490/UE ⁽⁸⁾, a także rozdziały III, V, VI i IX oraz art. 28 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/460 ⁽⁹⁾ mają zastosowanie do punktów wejścia z i punktów wyjścia do państw trzecich, z zastrzeżeniem odpowiednich decyzji odpowiedniego krajowego organu regulacyjnego, natomiast rozporządzenie Komisji (UE) nr 312/2014 ⁽¹⁰⁾ ma zastosowanie wyłącznie do obszarów bilansowania w granicach Unii.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/703 z dnia 30 kwietnia 2015 r. ustanawiające kodeks sieci dotyczący zasad interoperacyjności i wymiany danych (Dz.U. L 113 z 1.5.2015, s. 13).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/459 z dnia 16 marca 2017 r. ustanawiające kodeks sieci dotyczący mechanizmów alokacji zdolności w systemach przesyłowych gazu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 984/2013 (Dz.U. L 72 z 17.3.2017, s. 1).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2012/490/UE z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie zmiany załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 715/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego (Dz.U. L 231 z 28.8.2012, s. 16).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/460 z dnia 16 marca 2017 r. ustanawiające kodeks sieci dotyczący zharmonizowanych struktur taryf przesyłowych dla gazu (Dz.U. L 72 z 17.3.2017, s. 29).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 312/2014 z dnia 26 marca 2014 r. ustanawiające kodeks sieci dotyczący bilansowania gazu w sieciach przesyłowych (Dz.U. L 91 z 27.3.2014, s. 15).

- (14) W celu przyjmowania decyzji o upoważnieniu lub odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia umowy z państwem trzecim należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (15) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie stworzenie spójnych ram prawnych w Unii, unikając przy tym zakłóceń konkurencji na wewnętrznym rynku energii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (16) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽¹²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (17) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/73/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 2009/73/WE

W dyrektywie 2009/73/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) »połączenie wzajemne« oznacza linię przesyłową przebiegającą przez granicę lub łączącą obie strony granicy między państwami członkowskimi, która ma na celu połączenie krajowego systemu przesyłowego tych państw członkowskich lub linię przesyłową między państwem członkowskim a państwem trzecim do terytorium państw członkowskich lub morza terytorialnego tego państwa członkowskiego;”;

2) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 8 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku gdy w dniu 3 września 2009 r. system przesyłowy należał do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1. W odniesieniu do części systemu przesyłowego łączącego państwo członkowskie z państwem trzecim, przebiegającej między granicą tego państwa członkowskiego a pierwszym punktem połączenia z siecią tego państwa członkowskiego, w przypadku gdy w dniu 23 maja 2019 r. system przesyłowy należy do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku gdy w dniu 3 września 2009 r. system przesyłowy należał do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo oraz istnieją rozwiązania gwarantujące skuteczniejszą niezależność operatora systemu przesyłowego niż przepisy rozdziału IV, państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1 niniejszego artykułu.

W odniesieniu do części systemu przesyłowego łączącego państwo członkowskie z państwem trzecim, przebiegającej między granicą tego państwa członkowskiego a pierwszym punktem połączenia z siecią tego państwa członkowskiego, w przypadku gdy w dniu 23 maja 2019 r. system przesyłowy należy do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo oraz istnieją rozwiązania gwarantujące skuteczniejszą niezależność operatora systemu przesyłowego niż przepisy rozdziału IV, to państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1 niniejszego artykułu.”;

3) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy w dniu 3 września 2009 r. system przesyłowy należał do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu art. 9 ust. 1 i wyznaczeniu niezależnego operatora systemu na wniosek właściciela systemu przesyłowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽¹²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

W odniesieniu do części systemu przesyłowego łączącego państwo członkowskie z państwem trzecim, przebiegającej między granicą tego państwa członkowskiego a pierwszym punktem połączenia z siecią tego państwa członkowskiego, w przypadku gdy w dniu 23 maja 2019 r. system przesyłowy należy do przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, to państwo członkowskie może podjąć decyzję o niestosowaniu art. 9 ust. 1 i wyznaczeniu niezależnego operatora systemu na wniosek właściciela systemu przesyłowego.

Wyznaczenie niezależnego operatora systemu podlega zatwierdzeniu przez Komisję.”;

4) art. 34 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku sporów transgranicznych zastosowanie mają środki rozstrzygania sporów państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad siecią gazociągów kopalnianych, do których odmówiono dostępu. W przypadku gdy w sporach transgranicznych dana sieć podlega więcej niż jednemu państwu członkowskiemu, państwa członkowskie, których to dotyczy powinny konsultować się wzajemnie, w celu zapewnienia spójnego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy sieć gazociągów kopalnianych rozpoczyna się w państwie trzecim i łączy się z co najmniej jednym państwem członkowskim, państwa członkowskie, których to dotyczy, konsultują się wzajemnie, a państwo członkowskie, w którym znajduje się pierwszy punkt wejścia do sieci państw członkowskich, konsultuje się z państwem trzecim, którego to dotyczy, w którym rozpoczyna się sieć gazociągów kopalnianych, w celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do danej sieci na terytorium państw członkowskich.”;

5) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zwolnienie nie może mieć szkodliwego wpływu na konkurencję na odpowiednich rynkach, na które inwestycja może mieć wpływ, na skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego gazu ziemnego, na skuteczne funkcjonowanie danych systemów podlegających regulacji ani na bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego w Unii.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ regulacyjny, o którym mowa w rozdziale VIII, może, indywidualnie dla każdego przypadku, podjąć decyzję o zwolnieniu, o którym mowa w ust. 1 i 2.

Przed przyjęciem decyzji o zwolnieniu krajowy organ regulacyjny lub, w stosownych przypadkach, inny właściwy organ tego państwa członkowskiego konsultuje się z:

a) krajowymi organami regulacyjnymi państw członkowskich, na których rynki nowa infrastruktura może wywierać wpływ; oraz

b) odpowiednimi organami państw trzecich, w przypadku gdy dana infrastruktura jest połączona z siecią unijną objętą jurysdykcją państwa członkowskiego i rozpoczyna się lub kończy w państwie trzecim lub w państwach trzecich.

W przypadku gdy konsultowane organy państwa trzeciego nie odpowiedzą na zapytanie w rozsądnym czasie lub w ustalonym terminie nieprzekraczającym trzech miesięcy, krajowy organ regulacyjny, którego to dotyczy, może przyjąć konieczną decyzję.”;

c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy wszystkie organy regulacyjne, których to dotyczy, osiągnęły porozumienie w sprawie decyzji o zwolnieniu w terminie sześciu miesięcy od daty otrzymania wniosku o zwolnienie przez ostatni z organów regulacyjnych, informują one Agencję o swojej decyzji. W przypadku gdy dana infrastruktura jest linią przesyłową między państwem członkowskim a państwem trzecim, przed przyjęciem decyzji o zwolnieniu, krajowy organ regulacyjny lub, w stosownych przypadkach, inny właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się pierwszy punkt połączenia międzysystemowego z siecią państw członkowskich, może konsultować się z odpowiednim organem tego państwa trzeciego w celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do danej infrastruktury na terytorium i, w stosownych przypadkach, na morzu terytorialnym tego państwa członkowskiego. W przypadku gdy konsultowany organ państwa trzeciego nie odpowie na zapytanie w rozsądnym czasie lub w ustalonym terminie nieprzekraczającym trzech miesięcy, krajowy organ regulacyjny, którego to dotyczy, może przyjąć konieczną decyzję.”;

6) art. 41 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) współpraca w zakresie kwestii transgranicznych z organem regulacyjnym lub organami państw członkowskich, których to dotyczy, oraz z Agencją. W odniesieniu do infrastruktury do i z państwa trzeciego organ regulacyjny państwa członkowskiego, w którym znajduje się pierwszy punkt połączenia międzysystemowego z siecią państw członkowskich, może współpracować z odpowiednimi organami państwa trzeciego po konsultacji z organami regulacyjnymi innych państw członkowskich, których to dotyczy, mając na celu spójne stosowanie na terytorium państw członkowskich niniejszej dyrektywy w odniesieniu do tej infrastruktury.”;

7) w art. 42 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Organy regulacyjne lub, w stosownych przypadkach, inne właściwe organy mogą konsultować się i współpracować z odpowiednimi organami państw trzecich w odniesieniu do eksploatacji infrastruktury gazowej do i z państw trzecich w celu zapewnienia spójnego stosowania na terytorium i na morzu terytorialnym danego państwa członkowskiego niniejszej dyrektywy w odniesieniu do danej infrastruktury.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 48a

Porozumienia techniczne dotyczące eksploatacji linii przesyłowych

Niniejsza dyrektywa nie narusza swobody operatorów systemów przesyłowych lub innych podmiotów gospodarczych do zachowania w mocy lub zawierania porozumień technicznych w kwestiach dotyczących eksploatacji linii przesyłowych między państwem członkowskim a państwem trzecim w zakresie, w jakim porozumienia te są zgodne z prawem Unii i odpowiednimi decyzjami krajowych organów regulacyjnych państw członkowskich, których to dotyczy. Organy regulacyjne państw członkowskich, których to dotyczy, są powiadamiane o takich porozumieniach.”;

9) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 49a

Odstępstwa w odniesieniu do linii przesyłowych do i z państw trzecich

1. W odniesieniu do linii przesyłowych gazu między państwem członkowskim a państwem trzecim wybudowanych przed dniem 23 maja 2019 r. państwo członkowskie, w którym znajduje się pierwszy punkt połączenia takiej linii przesyłowej z siecią państwa członkowskiego, może podjąć decyzję o zastosowaniu odstępstwa od art. 9, 10, 11 i 32 oraz art. 41 ust. 6, 8 i 10 w odniesieniu do odcinków takiej linii przesyłowej gazu znajdujących się na jego terytorium lub morzu terytorialnym z powodów obiektywnych, takich jak umożliwienie odzyskania poczynionej inwestycji lub ze względów bezpieczeństwa dostaw, pod warunkiem że odstępstwo to nie będzie miało szkodliwego wpływu na konkurencję na rynku wewnętrznym gazu ziemnego lub na skuteczne funkcjonowanie tego rynku ani na bezpieczeństwo dostaw w Unii.

Odstępstwo to jest ograniczone w czasie do 20 lat na podstawie obiektywnego uzasadnienia, jest odnawialne w uzasadnionym przypadku i może być warunkowane wymaganiami, które przyczyniają się do spełnienia wyżej wymienionych warunków.

Takie odstępstwa nie mają zastosowania do linii przesyłowych między państwem członkowskim a państwem trzecim, które ma obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy i które w sposób skuteczny wdraża tę dyrektywę do swojego porządku prawnego na mocy umowy zawartej z Unią.

2. W przypadku gdy dana linia przesyłowa znajduje się na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, decyzję o przyznaniu odstępstwa w odniesieniu do tej linii przesyłowej podejmuje – po konsultacji ze wszystkimi państwami członkowskimi, których to dotyczy – to państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się pierwszy punkt połączenia z siecią państw członkowskich.

Na wniosek państw członkowskich, których to dotyczy, Komisja może podjąć decyzję o występowaniu w charakterze obserwatora w konsultacjach prowadzonych między państwem członkowskim, na którego terytorium znajduje się pierwszy punkt połączenia, a państwem trzecim, które dotyczą spójnego stosowania niniejszej dyrektywy na terytorium i na morzu terytorialnym państwa członkowskiego, w którym znajduje się pierwszy punkt połączenia międzysystemowego, z uwzględnieniem przyznawania odstępstw dla takich linii przesyłowych.

3. Decyzje na podstawie ust. 1 i 2 przyjmuje się do dnia 24 maja 2020 r. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich takich decyzjach i publikują je.

Artykuł 49b

Procedura upoważnienia

1. Bez uszczerbku dla innych zobowiązań wynikających z prawa Unii i dla podziału kompetencji pomiędzy Unią i państwami członkowskimi istniejące umowy między państwem członkowskim a państwem trzecim w sprawie eksploatacji linii przesyłowej lub sieci gazociągów kopalnianych mogą zostać zachowane w mocy do czasu wejścia w życie kolejnej umowy między Unią a tym samym państwem trzecim lub do czasu zastosowania procedury przewidzianej w ust. 2–15 niniejszego artykułu.

2. Bez uszczerbku dla podziału kompetencji pomiędzy Unią i państwami członkowskimi, w przypadku gdy państwo członkowskie zamierza rozpocząć negocjacje z państwem trzecim w celu zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia z państwem trzecim umowy w sprawie eksploatacji linii przesyłowej w odniesieniu do kwestii wchodzących – całkowicie lub częściowo – w zakres stosowania niniejszej dyrektywy, powiadamia ono pisemnie Komisję o tym zamiarze.

Takie powiadomienie zawiera odpowiednią dokumentację i wskazanie przepisów, które mają być przedmiotem negocjacji lub renegocjacji, cele negocjacji i wszelkie inne odpowiednie informacje; musi ono zostać przekazane Komisji co najmniej pięć miesięcy przed planowanym rozpoczęciem negocjacji.

3. W następstwie powiadomienia na podstawie ust. 2 Komisja upoważnia państwo członkowskie, którego to dotyczy, do rozpoczęcia formalnych negocjacji z państwem trzecim w odniesieniu do tych części, które mogą mieć wpływ na wspólne zasady Unii, chyba że uzna, że rozpoczęcie takich negocjacji:

- a) byłyby sprzeczne z prawem Unii w zakresie innym niż niezgodności wynikające z podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi;
- b) byłyby szkodliwe dla funkcjonowania rynku wewnętrznego gazu ziemnego, konkurencji lub bezpieczeństwa dostaw w jednym z państw członkowskich lub w Unii;
- c) podważyłoby cele negocjacji umów międzyrządowych prowadzonych przez Unię z państwem trzecim;
- d) byłyby dyskryminujące.

4. Dokonując oceny na podstawie ust. 3, Komisja bierze pod uwagę, czy planowana umowa dotyczy linii przesyłowej lub sieci gazociągów kopalnianych, które dzięki nowym źródłom gazu ziemnego przyczyniają się do dywersyfikacji dostaw i dostawców gazu ziemnego.

5. W terminie 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, Komisja przyjmuje decyzję o upoważnieniu lub odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do rozpoczęcia negocjacji w celu zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia umowy z państwem trzecim. W przypadku gdy do przyjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg 90-dniowego terminu rozpoczyna się w dniu otrzymania takich dodatkowych informacji.

6. W przypadku przyjęcia przez Komisję decyzji o odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do rozpoczęcia negocjacji w celu zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia umowy z państwem trzecim, Komisja informuje o tym odpowiednio państwo członkowskie, którego to dotyczy, i podaje uzasadnienie swojej decyzji.

7. Decyzje o upoważnieniu lub odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do rozpoczęcia negocjacji w celu zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia umowy z państwem trzecim przyjmuje się, w drodze aktów wykonawczych, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 51 ust. 2.

8. Komisja może zapewnić wskazówki i może zwrócić się o włączenie do przewidywanej umowy określonych klauzul w celu zapewnienia spójności z prawem Unii zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/684 (*).

9. Komisja jest na poszczególnych etapach negocjacji informowana na bieżąco o postępach i wynikach negocjacji w sprawie zmiany, rozszerzenia, dostosowania, odnowienia lub zawarcia umowy i może zwrócić się o włączenie jej w takie negocjacje między państwem członkowskim a państwem trzecim zgodnie z decyzją (UE) 2017/684.

10. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o decyzjach przyjętych na podstawie ust. 5.

11. Przed podpisaniem umowy z państwem trzecim państwo członkowskie, którego to dotyczy, powiadamia Komisję o wyniku negocjacji i przekazuje Komisji tekst wynegocjowanej umowy.

12. Po powiadomieniu na podstawie ust. 11 Komisja dokonuje oceny wynegocjowanej umowy na podstawie ust. 3. W przypadku gdy Komisja uzna, że wynikiem negocjacji jest umowa, która jest zgodna z ust. 3, upoważnia państwo członkowskie do podpisania i zawarcia takiej umowy.

13. W terminie 90 dni od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 11, Komisja przyjmuje decyzję o upoważnieniu lub odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do podpisania i zawarcia umowy z państwem trzecim. W przypadku gdy do przyjęcia decyzji niezbędne są dodatkowe informacje, bieg 90-dniowego terminu rozpoczyna się w dniu otrzymania takich dodatkowych informacji.

14. W przypadku przyjęcia przez Komisję na podstawie ust. 13 decyzji o upoważnieniu państwa członkowskiego do podpisania i zawarcia umowy z państwem trzecim, państwo członkowskie, którego to dotyczy, powiadamia Komisję o zawarciu i wejściu w życie umowy oraz o wszelkich dalszych zmianach statusu tej umowy.

15. W przypadku przyjęcia przez Komisję na podstawie ust. 13 decyzji o odmowie upoważnienia państwa członkowskiego do podpisania i zawarcia umowy z państwem trzecim, Komisja informuje o tym odpowiednio państwo członkowskie, którego to dotyczy, i podaje uzasadnienie swojej decyzji.

(*) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/684 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych i instrumentów niewiążących w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi i uchylającej decyzję nr 994/2012/UE (Dz.U. L 99 z 12.4.2017, s. 1).”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 24 lutego 2020 r. bez uszczerbku dla jakichkolwiek odstępstw na podstawie art. 49a dyrektywy 2009/73/WE. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie bez dostępu do morza, które nie mają granic geograficznych z państwami trzecimi ani linii przesyłowych z państwami trzecimi, nie są zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego Cypr i Malta nie są zobowiązane w związku z ich położeniem geograficznym do wprowadzenia w życie przepisów niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy, dopóki nie mają one żadnej infrastruktury łączącej je z państwami trzecimi, w tym sieci gazociągów kopalnianych.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 17 kwietnia 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. CIAMBA

Przewodniczący